

De la o religie moartă la o viață nouă în Cristos

Marturia fostului preot romano-catolic

Vincent O'Shaughnessy

„De aceea: Dacă este cineva în Cristos, e o creație nouă; cele vechi au trecut, iată, totul s-a făcut nou!” (2.Corinteni 5:17).

M-am născut și am crescut într-o fermă din West Limerick, în Irlanda. Din copilărie mi-au rămas amintiri frumoase. Fiind cel mai mic dintre cei șapte copii (trei fete și patru băieți), duminica după liturghie aveam de vizitat sau de primit în vizită o mulțime de rude.

Nimeni nu lipsea vreodată duminica de la liturghie în acele zile în Irlanda decât dacă era grav bolnav. A nu merge la liturghie echivala cu un păcat mortal ce merita iadul dacă cineva murea fără să se fi spovedit de acest păcat și fără să fi fost iertat de un preot. Preoții erau respectați, chiar idolatrizați. Am hotărât să mă fac și eu preot.

Îmi aduc încă aminte cum mă sculam în fiecare dimineață din pat și mă puneam pe genunchi ca să-mi spun rugăciunile de dimineață. Începeam cu rugăciunea de dimineață pe care mă învățase mama, apoi Tatăl Nostru și Ave Maria. Încă și azi știu începutul acestei rugăciuni de dimineață: „O, Iesus, prin inima preacurată a Mariei“, care însemna pentru mine că trebuia să trec pe la Maria înainte de a ajunge la Iesus. Tot viu în minte am și faptul că îngenuncheam în bucătărie în fiecare seară ca să-mi spun mătâniile împreună cu familia. Dar cu mult mai lungi decât mătâniile mi se păreau rugăciunile suplimentare. Ne rugam de trei ori pe zi o Ave Maria pentru fiecare vecin care avea probleme, la fel și pentru fiecare rudă decedată.

Am devenit preot

Am înaintat o cerere la colegiul St. Patrick, un seminar misionar din Thurles, comitatul Tipperary. Am fost acceptat și astfel mi-am început cei șase ani de studii pentru a deveni preot. Dintre aceștia, doi ani se făcea filozofie și patru ani teologie dogmatică și teologie morală, plus lege canonică și alte subiecte. Nu se studia cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu, ci ni se comunica doar niște cunoștințe academice superficiale despre Biblie, care nu aveau impact asupra vieții noastre. Ce păcat că nimeni nu mi-a dat sfatul să studiez Cuvântul lui Dumnezeu în acești șase ani lungi! Cu toate acestea, dacă n-aș fi fost născut din nou, probabil că nu m-ar fi interesat niciodată așa ceva. În plus, oricum n-aș fi înțeles Biblia, căci ochii mei lăuntrici încă nu erau deschiși pentru Cuvântul lui Dumnezeu.

Mult așteptata zi a hirotonisirii a venit în cele din urmă în 15 iunie 1953. A fost o zi memorabilă cu o mare recepție pentru familie și prieteni. Sărbătoarea a continuat și ziua următoare, ziua primei mele liturghii, când cei mai mulți enoriași au venit să primească prima binecuvântare a tînărului preot.

Călătorie în America

După o vacanță de trei luni în patrie am plecat cu vaporul la New York împreună cu alți câțiva preoți recent hirotonisiți care fuseseră repartizați în diferite parohii din

Statele Unite. Prima mea parohie a fost la catedrala din Sacramento, California, chiar lângă capitoliu [reședința organelor de conducere și a adunărilor legislative din capitala unui stat american – n.tr.]. Mi-am început îndatoririle preoțești cu mult zel și angajament; eram hotărât să-mi fac treaba cât mai bine posibil și să fiu cel mai bun preot dintre toți. Mi s-a repartizat o cameră la etajul al treilea al casei parohiale, pe care tocmai o evacuase un bărbat care avea o problemă obișnuită printre preoții romano-catolici, și anume alcoolismul. Am fost nevoit să fac mai multe drumuri la containerul de gunoi ca să scap de toate sticlele goale pe care le-am găsit prin sertare și în dulapurile din perete. Eram foarte supărat, deoarece pe vremea aceea protestam vehement contra oricărui consum de alcool și făceam parte dintr-o organizație irlandeză numită „The Pioneer Total Abstinence Association“. (Ca semn de recunoaștere purtam o agrafă mică și roșie în formă de inimă. Când irlandezii vedeau pe cineva purtând un asemenea simbol, nu-i ofereau băuturi alcoolice.)

Umilință în confesional

Îmi amintesc că pe când eram la catedrală petreceam ore îndelungi în confesional, nevrînd să ies de acolo în timp ce oamenii stăteau la rînd ca să intre. Totuși, ceilalți preoți ieșeau din „cabină“ când timpul alocat se termina. Rezultatul era că ajungeam tîrziu la masă și eram luat în rîs de ceilalți că voiam să-i servesc pe acei întîrziți la spovedanie, care erau mai ales de origine hispanică. Dumnezeu mi-a dat o dragoste deosebită pentru acești oameni umili și fără pretenții, care la rîndul lor își arătau iubirea pentru părintele lor prin aceea că îngenuncheau și îmi sărutau mîna. Această experiență m-a mișcat și m-a umilit totodată.

De la catedrală am fost repartizat la o altă parohie din suburbii care era deservită de un personal irlandez și care avea nevoie de întărire. Noul meu preot de parohie – în Statele Unite îi numeam „pastor“ – era un bărbat pe jumătate invalid cu trei asistenți, dar am descoperit curînd că adevăratul pastor activ era sora Monsignorului, care era gospodina casei. Ea era cea care îi primea pe toți vizitatorii, prelua toate apelurile telefonice și îi îndruma spre fratele ei, fie că dorea, fie că nu. Nimeni nu avea voie să calce în bucătărie și în sufragerie decît cel invitat de ea la masă. Odată l-a izgonit din „bucătăria ei“ și pe unul dintre preoții asistenți cu un cuțit lung în mîna, acesta scăpînd fără rănire doar luînd în mîna un scaun. În timpul celor cinci ani în care am rămas acolo, sănătatea bătrînului pastor s-a deteriorat tot mai mult. Așa s-a făcut că responsabilitățile mele în conducerea parohiei au crescut și că, să nu-ți vină să crezi, gospodina a început să mă aprecieze, și astfel am dus-o bine împreună cît am stat acolo.

Păcatul unei activități prea intense

N-a durat mult pînă m-am antrenat în vîrtejul a ceea ce numesc eu păcatul activității, care a făcut ca viața mea spirituală să aibă de suferit. Petreceam încă timp în rugăciune înainte și după liturghie și citeam zilnic breviarul (rugăciunile oficiale pentru cler). În ziua de sîmbătă îmi pregăteam predicile pe baza schiței furnizate de dioceză. Îmi plăcea să predic, căci fusesem învățat să fac să vibreze emoțiile sufletului. Totuși, nimeni nu mă învățase cum să dau hrană spiritului oamenilor. Îi făceam pe oameni să se simtă bine și, văzut din această perspectivă, eram considerat plin de succes.

„Ești salvat?“

Pe cînd activam deja ca preot de vreo cinci ani, Dumnezeu mi-a vorbit printr-un copil mic, dar n-am dat atenție la ce-mi spunea el în timp ce stăteam în fața bisericii. Cred că așteptam să sosească cei ce participau la o înmormîntare și purtam pe mine veșmintele care erau prevăzute pentru ținerea liturghiei de înmormîntare. În jurul meu nu se afla nimeni în afară de băiețelul acela negru de vreo trei-patru ani. El a venit la mine și m-a măsurat de sus pînă jos cu ochii lui mari. În final a întreat: „Cine ești? Ești un predicator?“ După ce m-a măsurat încă o dată de sus pînă jos, m-a privit drept în ochi și a zis: „Ești salvat?“ Nu-mi amintesc ce anume am răspuns sau care a fost reacția mea, poate că una de milă sau de dispreț. Băiețelul acela îmi pusese cea mai importantă întrebare din viață, și eu habar nu aveam la ce se referea! Este evident că el știa ce înseamnă a fi salvat, și Dumnezeu îl folosea ca să-mi atragă atenția, dar din păcate în zadar. Dacă aș fi știut atunci ceea ce am descoperit după doisprezece ani, atunci ar fi trebuit să recunosc cinstit în fața băiețașului că nu eram salvat. De abia la vîrsta de 45 de ani am știut ce-a vrut să spună băiețașul, de abia atunci am știut ce înseamnă să fii salvat, să fii un creștin născut din nou.

Rolul unui preot

Cerusem să fiu mutat și am ajuns într-o comunitate de fermieri. Curînd după aceea, în august 1986, în parohia noastră au venit două călugărițe, sora Yvonne și sora N. Din clipa în care ne-am întîlnit ne-am înțeles așa de bine, sora Yvonne și cu mine, de parcă am fi fost prieteni de mult timp. Relația noastră era la un nivel pur profesional. Amîndoi ne bucuram să conversăm și să schimbăm gînduri pe diferite teme.

Într-o zi, în mijlocul unei discuții despre o carte, am întreat-o pe sora Yvonne: „Soră, cum mă vedeți funcționînd ca preot? Vă rog să-mi spuneți foarte sincer ce credeți despre mine“. Răspunsul pe care mi l-a dat la această întrebare m-a zguduit. Ea a spus: „Părinte, vă văd făcînd tot ce trebuie, vă aud spunînd de la amvon tot ce trebuie, vă văd împlinindu-vă bine ‚rolul‘ de preot“. Cu alte cuvinte, ea mă vedea ca un personaj care își juca rolul de preot. Deși ea nu și-a dat seama de efectul complet al cuvintelor ei, acestea aveau să fie punctul meu de cotitură în viață. Cuvintele ei au trezit în mine imaginea unei vieți trăită ca un joc pe scenă, așa cum spusese deja Shakespeare: „Toată lumea este o scenă“. Dar eu nu mai voiam să joc rolul unui preot pe scena vieții, ci doream să ies de pe scenă cît mai repede posibil. Așa au început luni lungi de chin.

Sora Yvonne

În decembrie 1968, sora Yvonne și-a dat demisia din organizația „Sisters of the Holy Family“. Ea s-a oferit să rămînă pînă expira contractul ei pe un an și a fost repartizată în altă parte. Eu eram foarte supărat la gîndul că nu se va mai întoarce la parohia mea și în final a trebuit să recunosc față de Dumnezeu și față de mine însumi că mă îndrăgostisem de ea. Este evident că Yvonne nu dorea acel fel de relație din cauza marelui ei respect față de chemarea mea ca preot. Ea n-a vrut să fie responsabilă de plecarea mea din preoție.

les din preoție

Perioada următoare a fost marcată de multe lupte chinuitoare. Am strigat la Dumnezeu să-mi arate ce vrea să facă cu viața mea. Am invitat pe cel mai bun vorbitor pe care îl cunoașteam să țină niște predici în încercarea de a aduce o trezire spirituală pentru mine și enoriașii mei, totuși mesajele lui au fost fără viață și fără o dragoste arzătoare pentru Dumnezeu. Ele aveau, așa cum se exprimă Paul în 2.Timotei 3:5, aparența exterioară a unei temeri de Dumnezeu, totuși nu aveau putere. Hotărârea mea era luată: trebuia să ies din preoție.

I-am scris lui Yvonne ca să-i spun despre decizia mea finală, irevocabilă. Am luat cina împreună și am convins-o că plecarea mea din preoție era independentă de modul în care se dezvoltă sau nu relația noastră. Ea mi-a spus că trebuie să aflu care e voia lui Dumnezeu. Am scris episcopului și i-am spus despre decizia mea, rugându-l să ceară de la Roma o dispensă pentru mine, astfel încât să ne putem căsători în Biserica Romano-catolică.

După ce am găsit un alt preot care putea conduce parohia în următoarele două luni, mi-am împachetat puținele lucruri pe care le aveam, le-am pus în mașina parohiei și am plecat din oraș. M-am oprit la locuința episcopului diocezei mele. Voiam să-l asigur că îi voi înapoia mașina parohiei. El mi-a cerut cartea de identitate a autovehiculului, a scris ceva în ea, mi-a dat-o înapoi și mi-a zis: „Vincent, să te bucuri de mașină, acum este a ta. Dar curînd o să ai nevoie de cauciucuri noi“. Nu voi uita niciodată acest gest de mare bunăvoință.

Căsnicia noastră

Cînd am ajuns în Oakland, Yvonne s-a dus la mama ei și mi-a lăsat mie locuința de la lacul Merritt. Era un loc minunat, unde m-am refăcut sufletește și trupește după trauma aceea îngrozitoare care urmasse după decizia mea de a părăsi preoția.

După ce am obținut dispensa de la Roma, Yvonne și cu mine ne-am căsătorit cu binecuvîntarea Bisericii Romano-catolice și ne-am stabilit în orașul Colusa. Datorită intermedierei unui alt fost preot, am găsit acolo un loc de muncă la departamentul de probă din Alameda, iar Yvonne a devenit în parohia noastră directoarea organizației „Confraternity of Christian Doctrine“. Aș vrea să reamintesc cititorului faptul că eram romano-catolici devotați și nu aveam altceva în gînd decît să rămînem așa. Totuși, de fiecare dată cînd ne întorceam acasă după liturghie, ne simțeam seci, flămînzi și însetați după prezența lui Dumnezeu, după o hrană spirituală pe care s-o mesteci și s-o digeri, dar părea să nu existe nicăieri așa ceva. Dumnezeu ne dăduse locuri de muncă, un cămin frumos și în plus și o fiică minunată, Kelly Ann. Eram fericiți și plini de recunoștință față de Dumnezeu pentru toată bunătatea Sa față de noi, dar căutam o relație mai profundă și mai plină de sens cu El.

Ne naștem din nou

Într-o zi am primit o carte care conținea relatarea vieții unui preot care fusese născut din nou de Spiritul Sfînt. Așa ceva era complet nou pentru mine. Cartea era o mărturie a vieții lui și a întîlnirii lui cu Dumnezeu. Nu la mult timp după ce am citit această cărticică, Yvonne și cu mine am fost invitați la o întrunire în care o fostă călugăriță a depus mărturie despre puterea lui Dumnezeu care duce la salvare și a spus cum s-a

născut din nou. Am simțit că Domnul mi-a atins inima și că îmi vorbea. Când la final s-a dat posibilitatea celor prezenți să vină în față, Yvonne și cu mine am fost primii care să mergem în față. Ne-am rugat ca Iesus Cristos să fie Domnul fiecărui domeniu din viața noastră, și imediat am început să simțim o schimbare. Acesta era momentul în care Dumnezeu m-a născut din nou și eu am primit siguranța salvării mele. De atunci, viața noastră de rugăciune a avut o altă semnificație și realitate. Biblia, Cuvîntul lui Dumnezeu, a început să devină vie și inteligibilă cînd am început s-o citim și s-o studiem.

Salvați nu prin fapte, ci prin grație

Ne-am alăturat unei grupe de studiu biblic și ne-am cufundat tot mai adînc în Cuvîntul lui Dumnezeu. Am descoperit în felul acesta că multe dintre lucrurile pe care le-am învățat ca și romano-catolici nu corespundeau cu Cuvîntul lui Dumnezeu. În esență, Biserica Romano-catolică afirmă o evanghelie a faptelor (adică o salvare prin eforturile omului de a duce o viață bună și de a plăti pentru păcate, ca și cum Iesus Cristos n-ar fi plătit pentru ele toate cu sîngele Său vărsat pe crucea de la Golgota). Efeseni 2:8-9 arată foarte limpede că salvarea este un cadou gratuit al lui Dumnezeu, primit prin credință: „*Căci din grație ați fost salvați, prin credință, și aceasta nu din voi – căci este darul lui Dumnezeu; nu din fapte, ca să nu se laude nimeni*“ (Efeseni 2:8-9).

Numai Iesus este Salvatorul

Am ajuns să vedem nevoia ca romano-catolicii să se separe de învățăturile greșite ale romano-catolicismului, așa cum am făcut noi înșine. În timp ce căutam să-L servim, Domnul Iesus ne-a binecuvîntat cu adevărat viața. Niciodată nu fuseserăm așa de fericiți. Domnul ne-a binecuvîntat cu două fiice frumoase și a deschis multe uși ca să proclamăm Cuvîntul lui Dumnezeu și să ne rugăm pentru oameni. Rugăciunea noastră pentru toți cei ce citesc această mărturie este ca să-L cunoască pe Cristos și puterea învierii Sale. Ce te împiedică să-L cauți din toată inima pe Domnul Iesus? El e singurul care te poate salva. El a murit ca tu să trăiești. „*Cristos a suferit o singură dată pentru păcate, Cel drept pentru cei nedrepti, ca să ne aducă la Dumnezeu*“ (1.Petru 3:18)

După convertirea lui, Vincent O'Shaughnessy a lucrat ca pastor în „Paradise Christian Center“ din California, Statele Unite. După ce a predat altcuiva responsabilitatea de acolo, a fost liber să-L servească pe Domnul la nivel național și internațional. Pînă în 2005 a întreprins aproape în fiecare an o călătorie de predicare în patria sa Irlanda. Dacă sănătatea îi va permite, va face și în continuare lucrul acesta. În cartea sa *The Truth that Sets Us Free* (Adevărul care ne eliberează) descrie în amănunt cum au găsit el și soția sa Yvonne calea salvării. Amîndoi se bucură să primească scrisori de la cititori și cititoare. Adresa lor este:

Vince and Yvonne O'Shaughnessy, PO Box 625, Paradise, California 95967; e-mail: cvos@juno.com

(Traducător: Olimpiu S.Cosma)

Aceasta marturie este preluata din cartea

De parte de Roma, aproape de Dumnezeu - Volum II.

Richard Bennett / Martin Buckingham, editori

Marturiile a 25 de preoti romano-catolici convertiti

Vol. II.

Format A5

188 pag.

Ea se poate obtine direct de la editura:

AGAPE

str. Podului nr. 8

Fagaras/BV, 505200

ROMÂNIA

www.edituraagape.ro

sau in librariile crestine din toata tara.

Iar in Elveția de la:

CLKV

Hochstrasse 180

CH-8330 Pfäffikon ZH

ELVEȚIA

kontakt@clkv.ch

www.clkv.ch